

PRVNÍ SNĚHOVÁ VLOČKA

Karolína Kosová, 15 let

Pohlédnu z okna. Z oblohy padají sněhové vločky a měkce dopadají na zem. Náhle se otevřou dveře, propustí do domu chladný víchr, až zaplápolá jinak klidný oheň v krbu. Otřesu se zimou. Vstoupí vysoký mladík s vlasy rudými jako oheň, na kterých pomalu roztává napadaný sníh. Oblečený je do černého kabátu, dlouhých hnědých kalhot, boty už má rozchozené z dlouhé cesty. Matka k onomu mladíkovi přibíhá a vede ho ke stolu, kde stojí miska horké polévky a kus právě upečeného chleba. Otec bere do rukou mladíkovy boty, které si sundal, a kritickým pohledem si je prohlíží. Nakonec je hodí do kouta se slovy, že už nejdou spravit, a usedá ke svému ševcovskému stolu. Jeho tvář se uvolňuje při pohledu na věci, které mu dělají radost. Jeho ruce se chvějí nedočkavostí, neboť vědí, že po čase se zase vracejí k práci, kterou milují. Dříve otec dělal boty pro samotného krále. Dnes je dělá jen mě nebo pro matku a také, jednou v roce, když k nám přijde potulný pěvec jménem Adrian.

Seskočím z parapetu a přejdu k Adrianovi. Opatrně si sednu na lavici vedle jeho loutny. Pozoruji jeho prsty, které jakoby za ten rok, co tu nebyl, ještě víc zesílily. Lehce se zamračím, když si všimnu malých bílých jizviček na hřbetu jeho ruky. Adrian jako potulný pěvec cestuje po našem království. Jako jediný ho procestoval tam a zpátky. Zná všechna města i vesnice, tajné stezky lesních elfů a dokonce i tajemné jeskyně a chodby trpaslíků. Říká se, že Adrian svými písněmi rozplakal kdejakého kamenného trolla, že rozesmál lesní víly, že samotná elfí královna ho žádá, aby hrál na jejích oslavách. Adrian se jen na málo míst vrací každý rok. A naše chaloupka, ukrytá v lese, je jedním z nich. A my jsme za to rádi.

Jako malá jsem se ho ptala, proč tomu tak je. Tenkrát mi Adrian pověděl, že to je proto, že můj otec dělá nejlepší boty z celého království. Že jako jediný dokáže kůži sešít tak, že se mu boty rozpadnou, až když jde horkou stezkou k nám. Ale já vím své.

Každý rok jsem o tom přesvědčená víc a víc. Vidím to všude. Když se kouknu na otce, který se zase šťastně usmívá, protože dělá to, co ho naplňuje. Když se kouknu na matku, která je celá rozesmátá z historky, kterou jí Adrian vypráví. A když se kouknu na Adriana, který mi pohled oplácí. V očích mu hrají jiskry štěstí. Položím si hlavu na ruce a s úsměvem na rtech pozoruji Adriana, který vytáhl loutnu a začal hrát. S prvním tónem zahraným na jeho loutnu, slyším zvonivý zvuk. Usměji se. To dopadla první sněhová vločka. Ne zimní, ale vánoční.

S pohledem na svoji rodinu, která je zase kompletní, se usměji. V duchu řeknu tu větu, kterou chci říct celý život: *Šťastné a veselé Vánoce*, nahlas ale nemohu. Už dávno jsem si přestala přát, abych mohla mluvit. Víím, že i jeden úsměv toho řekne víc než dost. A tak jen dál pozoruji svoji rodinu a jsem šťastná, protože jsme spolu.

O tom přece Vánoce jsou.

VÁNOCE

Anita Dančová, 15 let

Už opět blíží se den,
kdy byl Ježíš Kristus narozen.
Den rodiny, lásky a pokoje,
kdy ustat by měly souboje.

Pečení cukroví, zdobení stromečku,
magická nálada na každém místečku.
Lidé se radují a slaví spolu,
rodiny se scházejí u jednoho stolu.

Zářivý sníh zdobí nám ulice,
každý dodržuje nějaké tradice.
To je ten překrásný vánoční čas,
na který čekáme zas a zas.

VÁNOČNÍ STROMEK

Hedvika Pártlová, 15 let

Už od semínka jsem vyrůstal daleko od rodičů v lesíku, kam mě zanesl vítr. Vždycky jsem byl drobnější, měl jsem užší větve než ostatní, prořídle jehličí a malé šištičky. Moji urostlí vrstevníci se mi posmívali, říkali mi KOŠTĚ! A i jinými nelichotivými přezdívkami. Takže jsem byl docela rád, když se ke mně jednoho zasněženého dne sehnul muž v oranžovém obleku a mé trápení ukončil. Zavřel jsem oči a semknul všechny větve co nejbliž ke svému kmenu. Ještě jsem ucítil, jak ze mě pár snítek jehličí upadlo, a pak už jsem necítil vůbec, ale vůbec nic.

Tu mě probudil prudký náraz, jak se mnou někdo hodil na zem. Kde to jsem? Pokusil jsem se zakřičet, ale bránila mi v tom síťovina, kterou jsem byl pravděpodobně omotán kolem dokola. Aha, takže to tak nakonec je. To, co jsem slyšel říkat ostatní stromky. Přijedou si pro nás. A taky že přijeli. Chabě jsem se pokusil zatřást větvemi, ale byl to opravdu marný pokus. Jen ze mě opadalo další jehličí a převrhl jsem se na zem. Takhle mě rozhodně nikdo nekoupí, pomyslel jsem si. Ucítil jsem, jak mě někdo zase postavil, a pak startování auta. Už nás asi vezou tam, kde naše cesta končí.

Jakmile mě pár dlaní v rukavicích uchopil a hodil na zem pokrytou docela tlustou vrstvou sněhu, nejenže mě oslnilo ostré prosincové světlo, ale hlavně jsem ucítil po celé ploše svých větví nevídaný chlad. Trošku jsem se otřásl zimou, ale nebylo mi to ani moc platné, protože mě zase někdo uchopil a někam mě nesl.

„Tady budeš,“ uslyšel jsem hrubý mužský hlas a pak vzdalující se kroky. Kmen mě tím prudkým

nárazem o chladnou zem zabolet. Trošku jsem se natočil, abych se mohl rozhlédnout, jestli uvidím i další svázané stromky čekající na budoucí majitele. A taky že jsem viděl. Bylo jich OPRAVDU HROZNĚ MOC. Asi jsem se ocitl, stejně jako všichni ostatní, v nějaké ohromné zahrádkářské prodejně, kde je část obchod a ostatní velká plocha pokrytá sezónním zbožím, kterým jsme byly teď my. Snad nejhorší na tom všem bylo, že jsem věděl, že tu zůstanu jako poslední. Všechny ostatní stromy byly krásně vysoké, s košatými a bohatými větvemi, s krásně zbarveným jehličím. Připadal jsem si jako ještě větší ubožák, protože tu nebyly jen smrky, ale taky borovice, jedle a spousta dalších. Pevně jsem se v té své kazajce semknul ještě víc k sobě a jen čekal, co bude.

Dny ubíhaly, stromky mizely a s každým dalším prodaným jsem se cítil čím dál tím smutnější a zbytečnější. Hlavně když jsem viděl všechna ta prázdná místa okolo sebe. Komentářů typu Co je to za koště, to si snad nemůže nikdo koupit... Toho si nikdo vezme, jen když už tu nic nebude... a Ten je jen tak do vázičky... jsem už ani nepočítal.

A pak to přišlo. To, co jsem ani já, ani nikdo jiný nečekal. Do obchodu přišla malá holčička, dva blondáté culíčky, růžové sněhulky - a hned běžela ke mně:

„Tati, tenhle. Tenhle, podívej, je velký jako já!“ postavila se vedle mě a nadšeně se se mnou srovnávala. Cítil jsem se tak skvěle. Tatínek si mě změřil pochybovačným pohledem, ale nakonec řekl:

„Když se ti líbí, tak proč ne,“ a myslím, že jsem ho slyšel pod vousy brumlat něco o tom, že to alespoň bude levnější, ale toho jsem si nevšímal.

Myslím, že byl den před Štědrým večerem, protože hned ráno mě zasadili do stojanu, holčička mě krásně nazdobila červenými, stříbrnými a zlatými mašlemi a koulemi a obklopovala mě spousta dárků v lesklých obalech s různými motivy a pak se u mě krásně zazpívalo. Myslím, že jsem vypadal moc hezky, protože mě maminka i vyfotila. Za pár dní ze mě ozdoby sundali a já se bál toho nejhoršího, že mě vyhodí a to bude můj konec. Ale mýlil jsem se. Holčička si mě natolik oblíbila, že jsem v rohu obývacího pokoje stál ještě dlouho. Tak dlouho, až ze mě všechno jehličí opadalo a já už jen seděl a usínal s pocitem, že mě má někdo rád.

NA VÁNOČNÍ TÉMA
od Zuzany Al-Chalabi, 16 let

V Americké zátoce,
kus od města Reno,
strávila jsem Vánoce,
sněhu všude plno.

Máma, táta, dědeček,
to vám byly emoce!
Nadskakoval domeček,
slavili jsme divoce.

Z krocana nám na talířích
zůstal už jen výpeček,
a z koláče dýňového
nezbyl ani drobeček.

Po večeři děda tasil
whisky malý vzoreček,
než však stihl okusit,
rozezněl se zvoneček.

Kvapně chňapl číši svoji,
pozvedl ji vysoce,
srdečně se zachichotal,
popřál krásné Vánoce!